ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném v Praze dne 24. září 2025 v senátě složeném z předsedy Mgr. Jana Šotta a soudců JUDr. Jaroslava Cihláře a Mgr. Oldřicha Volence odvolání státního zástupce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 27. června 2025, č. j. 52 T 24/2025-185, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek **ruší pouze ve výroku o trestu** a podle § 259 odst. 3 tr. řádu **se znovu rozhoduje** tak, že

obžalovaný [Jméno a Příjmení], narozený xxx na xxx, trvale bytem xxx xxx, xxx,

se při nezměněných výrocích o vině přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, zvlášť závažným zločinem těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem výtržnictví dle § 358 odst. 1 tr. zákoníku v napadeném rozsudku

odsuzuje

za tyto trestné činy a dále za sbíhající se přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 25. 2. 2025, sp. zn. 2 T 56/2024,

podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k **souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) roků**.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon trestu **podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 3 (tří) roků.**

Podle § 67 odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku se mu dále ukládá **peněžitý trest ve výměře 75 (sedmdesáti pěti) denních sazeb**, když jedna **denní sazba činí 1 000 (jeden tisíc) Kč,** celkem tedy **ve výši 75 000 Kč**.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku se ve vztahu k obžalovanému [Jméno a Příjmení] **ruší výrok o trestu** z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 25. 2. 2025, sp. zn. 2 T 56/2024, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

Odůvodnění:

1. **Rozsudkem ze dne 27. 6. 2025, č. j. 52 T 24/2025-185** (dále též jen *„napadené rozhodnutí“*, případně *„napadený rozsudek“*), uznal Obvodní soud pro Prahu 4 obžalovaného [Jméno a Příjmení] vinným

- pod bodem 1 rozsudku přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, jichž se měl dopustit tím, že *v blíže nezjištěné době v období jaro-léto roku 2022 v xxx, v blízkosti pozemní komunikace v ulici xxx, po pouličním souboji mezi [Osoba 1], nar. xxx, a poškozeným [Osoba 2], nar. xxx, který ukončilo sdělení poškozeného, že končí, a tento z místa střetu odcházel, obžalovaný napadl poškozeného několika údery pěstí pravou rukou do obličeje, pročež poškozený upadl na zem, obžalovaný si na něho kleknul a několikrát jej udeřil pěstmi a lokty do oblasti hlavy, když poškozený se snažil krýt rukama, obžalovaný nad poškozeným klečel a pokoušel se ho znovu udeřit několikrát loktem do oblasti hlavy, při tom se ho zeptal: „Budeš chodit ještě na Spartu?“, poškozený mu odpověděl, že nebude, obžalovaný ho poté několikrát opakovaně udeřil loktem do oblasti obličeje a dále mu řekl: „Řekni smrt Spartě, ty xxx“, přičemž ho neustále napadal pěstmi a lokty do oblasti hlavy, poškozený odpověděl: „Nebudu, ne do xxx au“, obžalovaný jej dále napadal pěstmi a lokty do oblasti hlavy a tímto na něm vynucoval, aby řekl „Smrt Spartě“, načež poškozený řekl „Kámo do xxx nechte mě“, obžalovaný řekl: „Dělej, řekni to“ a neustále poškozeného fyzicky napadal, následně poškozený řekl: „Au, au, au, au kámo do xxx, neřeknu, pak mě budou chtít zase zbít všichni xxx“, poté obžalovaný poškozeného kopnul špičkou boty do oblasti hlavy zezadu do zátylku, poškozený se svíjel na zemi a držel se za hlavu, následně obžalovaný fyzické útoky na poškozeného ukončil, přičemž takto jednal, ačkoli si byl vědom toho, že takovým způsobem útoku, tedy opakovanými údery pěstmi a lokty na hlavu a kopnutím špičkou boty do zátylku může poškozenému způsobit zranění, které by poškozenému znesnadnilo po dobu delší než 7 dnů a kratší než 6 týdnů obvyklý způsob života a které by vyžadovalo lékařské ošetření,*

- pod bodem 2 rozsudku zvlášť závažným zločinem těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem výtržnictví dle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, jichž se měl dopustit tím, že *v blíže nezjištěné době v období jaro-léto v roce 2022 v xxx, v parku v ulici xxx xxx na tzv. xxx hřišti, fyzicky napadnul poškozeného [Osoba 2], nar. xxx, a to tak, že jej nejprve na předmětném hřišti doběhnul, když poškozený upadl při přeskakování plotu, a sedícího poškozeného na zemi pravou nohou ze strany intenzivně kopnul do oblasti hlavy, načež poškozený si lehnul na zem a snažil se krýt si hlavu před dalším útokem, celkem jej během útoku trvajícího necelou minutu 11x kopnul se střední či vysokou intenzitou do oblasti hlavy, zejména pravé poloviny a obličeje, 4x mu s různou intenzitou dupl na hlavu, 9x jej s různou intenzitou udeřil pěstí do oblasti hlavy, 1x jej kopl do oblasti pravého ramene, resp. hrudníku, 1x jej udeřil pěstí do oblasti střední třetiny pravého boku trupu, 3x jej kopl do oblasti břicha a 1x vedl kop na oblast hlavy, ale minul, po těchto útocích a v jejich důsledku poškozený zůstal ležet na zemi, sténal a nehýbal se, přičemž obžalovaný byl srozuměn s tím, že takovým způsobem útoku, tedy opakovanými údery zaťatou pěstí do oblasti hlavy, ale především opakovanými kopy i s nápřahem do hlavy a obličeje a několikanásobným dupnutím na hlavu, může poškozenému způsobit vážnou poruchu zdraví spočívající ve ztrátě nebo podstatném oslabení funkce smyslového ústrojí či poškození mozku jako důležitého orgánu, ačkoliv k těmto následkům nedošlo.*

2. Za tyto trestné činy a dále za sbíhající se přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 25. 2. 2025, sp. zn. 2 T 56/2024, uložil soud obžalovanému podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 2 tr. zákoníku a § 58 odst. 1 tr. zákoníku souhrnný trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 36 měsíců. Dále soud obžalovanému uložil peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb po 500 Kč, celkem tedy ve výši 50 000 Kč, jejž obžalovanému povolil zaplatit v měsíčních splátkách po 5 000 Kč. Zároveň soud podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku zrušil výrok o trestu z citovaného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

3. Proti napadenému rozhodnutí podal v neprospěch obžalovaného státní zástupce **odvolání,** jímž rozhodnutí napadá toliko ve výroku o trestu. V podaném odvolání rekapituluje podrobné odůvodnění výroku o trestu v napadeném rozsudku a uvádí, že nesouhlasí se závěrem soudu I. stupně o naplnění podmínek pro postup podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku; i v případě, že by odvolací soud naplnění těchto podmínek shledal, nesouhlasí státní zástupce s výměrou trestu, který byl obžalovanému uložen.

4. Státní zástupce konstatuje, že u jednání obžalovaného, které je kompletně zachyceno na kamerových záznamech provedených k důkazu, neshledává takové okolnosti, které by odůvodňovaly postup podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku. Nepovažuje za relevantní, že poškozeným byla rovněž osoba z komunity bojových sportů a fotbalových hooligans, ani to, že poškozený sám nepodal trestní oznámení a že od spáchání skutků již uplynuly tři roky. Ani poměry obžalovaného (věk blízký věku mladistvých, projevená sebereflexe) nejsou tak výjimečné, aby odůvodnily závěr, že ukládání trestu v rámci zákonné trestní sazby by bylo pro obžalovaného nepřiměřeně přísné. Tyto okolnosti lze zohlednit státním zástupcem navrženým uložením trestu odnětí svobody v trvání tří let, tedy na samé dolní hranici zákonné trestní sazby, s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 4 roků, a dále peněžitého trestu ve výměře 80 000 Kč; takto uložený trest by státní zástupce považoval za přiměřený celkové trestné činnosti, za niž je obžalovaný odsuzován. Státní zástupce poukazuje na brutalitu a podlost jednání obžalovaného, který v případě obou projednávaných skutků útočil na osobu, jež ležela na zemi a nebránila se, přičemž se vždy jednalo o poměrně dlouhou dobu trvající násilí; o násilné jednání se přitom jednalo i v případě projednávaném Obvodním soudem pro Prahu 8. Nešlo tedy o ojedinělý incident, který by byl vybočením z jinak řádného života, ale o tři oddělitelné velmi násilné skutky spáchané na veřejnosti. Za těchto okolností není postup podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku namístě.

5. V případě, že by se odvolací soud se závěrem soudu I. stupně o možnosti ukládat trest vyměřený pod dolní hranicí zákonné trestní sazby ztotožnil, domnívá se státní zástupce, že je alespoň třeba zpřísnit výměru trestu, který byl stanoven celých 18 měsíců pod touto dolní hranicí, a že ani ukládaný peněžitý trest není dostatečně citelný. Závažnost daných trestných činů považuje za podstatně vyšší, než by odpovídalo 100 denním sazbám, protože v rámci zákonného rozmezí 20 – 730 denních sazeb by podle soudu šlo o jednání, jehož závažnost je nižší než u cca 85 % trestných činů. V případě, že odvolací soud akceptuje důvodnost uložení trestu odnětí svobody vyměřeného pod dolní hranicí zákonné trestní sazby, měl by tedy navýšit výměru trestu odnětí svobody, délku zkušební doby i výměru uloženého peněžitého trestu.

6. Státní zástupce proto navrhl, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek pouze ve výroku o trestu a aby sám rozhodl v intencích jeho návrhu, jenž byl rozebrán výše.

7. **Městský soud v Praze jako soud odvolací** konstatuje, že odvolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny obsahové náležitosti vyžadované § 249 tr. řádu. Přezkoumal proto v souladu s § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost výroku, proti

němuž odvolání směřuje, jakož i správnost postupu řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Zároveň posuzoval, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, které, ač nebyly odvoláním vytýkány, mohly mít vliv na správnost výroku, proti němuž bylo podáno odvolání (§ 254 odst. 1 *in fine* tr. řádu). Po takto provedeném přezkumu shledal odvolací soud, že odvolání je důvodné.

8. Zásadní otázkou je v projednávané trestní věci posouzení, zda jsou splněny podmínky pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku, jejž aplikoval soud I. stupně. Podle citovaného ustanovení platí, že má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání, může snížit trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby tímto zákonem stanovené.

9. Soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku vyzdvihl, že obžalovaný se ke svému jednání doznal, projevil nad ním lítost, v průběhu řízení vystupoval korektně a podle dosavadních zjištění změnil i životní styl. Přihlédl k osobě obžalovaného, který se jednání dopustil ve věku blízkém věku mladistvých a dosud žil zcela bezproblémovým a spořádaným způsobem života, k jím projevené lítosti, sebereflexi a snaze po nápravě, přičemž zohlednil též dobu, která od projednávaných skutků uplynula. Na základě těchto skutečností pak dospěl k závěru, že uložení trestu odnětí svobody na samé dolní hranici zákonné trestní sazby by bylo nepřiměřeně přísné a že nápravy obžalovaného lze dosáhnout i trestem kratšího trvání.

10. Odvolací soud však poukazuje na to, že snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici zákonné trestní sazby podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku je postupem mimořádným. Takový postup nemohou odůvodnit běžně se vyskytující skutečnosti ani přesvědčení soudu, že trest odnětí svobody uložený v mezích zákonné trestní sazby by byl pro pachatele příliš přísný; tento postup je výjimečný a musí být v každém případě pečlivě odůvodněn (srov. Púry, F. § 58 Mimořádné snížení trestu odnětí svobody]. In: Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 1078, marg. č. 2). Mimořádnost snížení trestu odnětí svobody ve smyslu § 58 odst. 1 tr. zákoníku musí spočívat v takových okolnostech případu nebo poměrech pachatele, které jsou alespoň v nějakém směru neobvyklé a výjimečné do té míry, že ani trest na samé dolní hranici trestní sazby není způsobilý vyjádřit jejich význam (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 6. 2012, sp. zn. 7 Tdo 303/2012, publikované pod č. R 6/2014 tr.). Pro aplikaci § 58 odst. 1 tr. zákoníku je nutné respektovat výjimečný charakter tohoto ustanovení a použít ho jen v těch případech, kdy lze přesvědčivě dovodit splnění všech zde uvedených podmínek. Nemůže se jednat o souhrn jakýchkoliv polehčujících okolností, nýbrž jen takových, které se v dané kvalitě nebo kvantitě u konkrétního trestného činu běžně nevyskytují a výrazně snižují závažnost trestného činu, neboť jen za splnění těchto předpokladů může nabýt charakteru okolností výjimečných (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2014, sp. zn. 8 Tdo 550/2014, publikované pod č. R 24/2015 tr.). Při zvažování, zda jsou dány podmínky pro postup podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku, je přitom třeba hodnotit všechny podstatné okolnosti daného případu, nelze se tedy omezit na výčet nepochybně existujících polehčujících okolností, ale je třeba též zvážit, že obžalovanému je ukládán trest odnětí svobody celkem za 6 trestných činů, jichž se dopustil třemi samostatnými útoky, při nichž surově a brutálně napadal poškozené; v případě dvou projednávaných skutků přitom obžalovaný mimo jiné nejen opakovaně bil a kopal do hlavy ležícího poškozeného, ale v druhém z těchto případů poškozenému na hlavu i opakovaně dupal.

11. Rozsah, opakovanost, povaha a závažnost trestné činnosti páchané obžalovaným podle odvolacího soudu neumožňují učinit závěr o naplnění podmínek pro mimořádný postup stanovený § 58 odst. 1 tr. zákoníku, spočívající v ukládání trestu odnětí svobody vyměřeného pod dolní hranicí zákonné trestní sazby Tento závěr činí odvolací soud při plném vědomí a uvážení

polehčujících okolností, jež zmínil soud I. stupně, jakkoli konkrétně závěr soudu o spáchání trestných činů ve věku blízkém věku mladistvých podle § 41 písm. f) tr. zákoníku je vůči obžalovanému velice vstřícný, neboť se trestné činnosti opakovaně dopouštěl poté, co dosáhl dvacátého roku věku, přičemž obecně platí, že tuto polehčující okolnost lze přiznat pachateli ve věku do 19 či 20 let, pachatelům ve věku do 21 let pak pouze výjimečně, pokud je to odůvodněno jejich rozumovou a mravní vyspělostí (srov. Púry, F. § 41 [Polehčující okolnosti]. In: Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 838, marg. č. 8). Polehčující okolnosti zdůrazněné soudem I. stupně (zejména dosavadní vedení řádného života, převážné doznání obžalovaného, jeho věk, doba, jež uplynula od spáchání trestného činu, sebereflexe obžalovaného), jakož i skutečnost, že v případě projednávaných skutků se původně jednalo o domluvené souboje „kvazisportovní" povahy, je totiž třeba konfrontovat právě s mimořádně surovým způsobem spáchání projednávané trestné činnosti, zejména nejzávažnějšího z trestných činů, za něž je obžalovaný postihován (mj. opakované dupání na hlavu ležícího a nijak se nebránícího poškozeného) a s rozsahem a opakovaností této trestné činnosti, která zdaleka překročila meze byť třeba zakázaného a výtržnického kvazisportovního poměřování sil.

12. Odvolací soud proto podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušil a sám znovu, při nezměněném výroku o vině, rozhodoval o souhrnném trestu, neboť ve vztahu k posouzení souběhu, a tedy podmínek pro uložení souhrnného trestu, postupoval soud I. stupně zcela precizně.

13. Odvolací soud se přitom, vzhledem k polehčujícím okolnostem vypočteným výše, vztahujícím se zejména k osobě obžalovaného a jeho náhledu na trestnou činnost, jíž se dopouštěl, ztotožňuje se stanoviskem státního zástupce, že přiměřeným a dostatečným trestem je v projednávané věci podmíněně odložený trest odnětí svobody uložený na samé dolní hranici zákonné trestní sazby, tedy v trvání tří roků. Výkon tohoto trestu soud podmíněně odložil na – s ohledem na rozsah a závažnost trestné činnosti – relativně kratší zkušební dobu v trvání tří roků, když zohlednil především dosavadní bezúhonnost obžalovaného, jakož i dobu, která již od spáchání trestné činnosti uplynula a během níž obžalovaný žije řádným životem.

14. Shodně jako soud I. stupně má i odvolací soud za to, že je namístě zároveň postihnout obžalovaného i ukládáním peněžitého trestu, postihujícího jej přímo na majetku. Odvolací soud nicméně, s ohledem na skutečnost, že tento trest není ukládán samostatně, ale současně s citelným podmíněně odloženým trestem odnětí svobody (nelze tedy zcela přisvědčit argumentaci státního zástupce v podaném odvolání, v němž zpochybňoval určení počtu denních sazeb poukazem na nepochybnou závažnost projednávané trestné činnosti, neboť citelnost ukládaných trestů je třeba hodnotit v jejich souhrnu, nikoli izolovaně), a že se obžalovaný nedopustil trestné činnosti, jež směřovala k získání majetkového prospěchu, považuje za dostatečné a přiměřené uložit tento trest ve výměře 75 denních sazeb. Pokud jde o výši denní sazby, z výpovědi obžalovaného před soudem I. stupně vyplývá jeho měsíční příjem ve výši cca 30 000 Kč. Podle § 68 odst. 3 tr. zákoníku přitom platí, že soud výši denní sazby stanoví se zřetelem k osobním a majetkovým poměrům pachatele, přičemž vychází zpravidla z čistého příjmu, který pachatel má nebo by mohl mít průměrně za jeden den. S ohledem na uvedená kritéria považuje odvolací soud za přiměřené stanovit výši denní sazby částkou 1 000 Kč.

15. Odvolací soud proto rozhodl tak, že uložil obžalovanému podmíněně odložený souhrnný trest odnětí svobody a peněžitý trest ve výměře vyplývající z předchozích odstavců, přičemž zároveň podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku zrušil výrok o trestu z předchozího odsuzujícího rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Lze však proti němu podat ve lhůtě **dvou měsíců** od jeho doručení **dovolání** prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr. řádu). O dovolání rozhoduje **Nejvyšší soud** (§ 265c tr. řádu). Právo podat dovolání přísluší **nejvyššímu státnímu zástupci**, na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále **obviněnému** pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. řádu). Obviněný tak může **učinit pouze prostřednictvím obhájce** (§ 265d odst. 2 tr. řádu). Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – m) tr. řádu nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda jej podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 24. září 2025

Mgr. Jan Šott, v.r.
předseda senátu